

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare -buitengewone- terechtzitting van 16 juni 2005 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.L2.1014/03/7

Griffie nr. _____

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, zelfstandige, geboren te _____) op _____, van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____ ;
2. _____ ingeschreven in het handelsregister te onder nummer _____, met maatschappelijke zetel te _____, met ondernemingsnummer _____ ;

Verdacht van :

te _____ vanaf minstens 29 januari 2003 tot en met datum der dagvaarding: de eerste en de tweede:

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I)

zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen, met de omstandigheid dat ingevolge artikel 9 § 4 van het voormelde decreet van 28 juni 1985 de procedure dient te worden gevolgd van de hoogste klasse indien een inrichting valt onder verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, meer bepaald :

1. het exploiteren van garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen, al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 15.1. 2° van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 2);

2. het exploiteren van garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen meer bepaald van werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden), dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 15.3. van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 2);

3. het exploiteren van niet onder 17.2 en 17.4 vallende inrichtingen of opslagplaatsen voor gevaarlijke producten, brandstofverdeelinstallaties, namelijk voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en) voor de verdeling van de in rubriek 17.3.6.1° bedoelde vloeistoffen met maximaal 1 verdeelslang, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 17.3.9. 1° van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3);

De eerste en de tweede tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

De tweede tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging A zal worden uitgesproken lastens de eerste, zijnde de lasthebber of aangestelde van de tweede, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie landbouw naar de functiecategorie handel, horeca, kantoorfunctie en diensten en meer bepaald door het uitbaten van een werkplaats voor het herstellen van autovoertuigen binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "agraris gebied".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: hoeve, 56 a 64 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren op

en

geboren op

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop cijnsground d.d. 09/06/1976, ontvangen op 14/06/1976.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding, waarmee de zaak bij deze rechtbank werd ingeleid, die werd betekend op 25 februari 2005 door afgifte van een afschrift op het postkantoor te [ ] met het oog op toezending aan het in Nederland gekende adres van de eerste beklagde en op 1 maart 2005 voor wat betreft de tweede beklagde door afgifte van een afschrift op het politiecommissariaat van diens zetelplaats na achterlating van het door artikel 37 van het gerechtelijk wetboek (Ger. W.) bedoelde bericht en nadat een betekening volgens de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W. niet mogelijk bleek ;
- het bericht van de Nederlandse postdiensten waaruit blijkt dat de aangetekend zending gericht naar het in Nederland gekende adres van de eerste beklagde niet werd afgehaald ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het [ ] hypotheekkantoor van [ ] op 8 maart 2005 onder het nummer [ ] zodat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het tussenvonniss van deze rechtbank en kamer d.d. 25 april 2005 waarbij als lasthebber *ad hoc* over [ ] mr. [ ] advocaat met kantoor te [ ] werd aangesteld en de zaak voor verdere behandeling werd vastgesteld op de zitting van 13 juni 2005 ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 13 juni 2005 waarbij voor zoveel als nodig de behandeling van de zaak *ab initio* werd hernomen ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 13 juni 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van [ ] substituut procureur des Konings ;
- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door zijn raadsman mr. [ ] advocaat met kantoor te [ ] die hem heeft vertegenwoordigd ;
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door de lasthebber *ad hoc* mr. [ ] voornoemd.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.

De tussenkomst van de lokale politie van [ ] werd op 28 januari 2003 gevraagd n.a.v. een onderzoek door de sociale inspectie naar de exploitatie van een illegale garage met buitenlandse onderdanen (st. 2 DE.64.L2.1009/03).

1.2.

Te kadastraal gekend als werd vastgesteld dat een bestaande loods van een landbouwbedrijf werd ingericht als werkplaats voor autovoertuigen, dat er 2 bruggen voor herstellingen van autovoertuigen aanwezig waren (klasse 2 : rubriek 15.3.), dat er 2 opslagtanks voor mazout met een gezamenlijke inhoud van minder dan 1.500 liter met verdeelslang stonden opgesteld (klasse 3 : rubriek 17.3.9.1°) en dat er op het perceel in open lucht meer dan 25 autovoertuigen stonden gestald (klasse 2 : rubriek 15.1.2°) . In de garage bevonden zich ook voorwerpen die (konden) worden gebruikt voor het herstellen van motorvoertuigen en carrosseriewerkzaamheden (gasflessen, vaten olie, een compressor, verfspuitbussen en ander zaken). Voor deze activiteiten was geen milieuvergunning verleend noch enige melding gedaan.

1.3.

Deze loods is volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied. De hoofdfunctie was dan ook volgens de politiediensten gewijzigd zonder dat enige stedenbouwkundige vergunning werd verleend (DE.66.L2.1014/03). Er werd geen herstellvordering bezorgd.

1.4.

Het onroerend goed werd verhuurd door de eigenaar aan de beklagde. De beklagde legde op 14 februari 2003 de volgende verklaring af : *"... Op het adres baat ik een autoherstelwerkplaats uit. Het is wel zo dat het bedrijf hier een ..te betreft waarvan ik zaakvoerder ben. Ik ben niet in het bezit van een milieuvergunning voor deze locatie hier te doch het betreft hier maar een tijdelijke oplossing. Op het hoger vermelde adres baatte ik tot juli 2002 een garage uit en door dat werd vastgesteld dat mogelijks daar de bodem werd verontreinigd ben ik tijdelijk moeten uitwijken. Het is zo dat ik een optie heb genomen op de aankoop van dit terrein aldaar doch wij wachten momenteel nog op de resultaten van OVAM. Mochten deze gunstig zijn dan zullen wij hier meteen vertrekken. ... Dat een autoherstelwerkplaats hier ruimtelijk gezien niet kon daar heb ik geen weet van, doch dat ik een milieuvergunning diende te bezitten wist ik wel. .."* (st. 22 DE.64.L2.1009/03).

1.5.

De tweede beklagde werd op 20 juni 2002 mede door de eerste beklagde opgericht met onder meer de kleinhandel in auto's en het onderhoud en de reparaties van auto's en motorrijwielen tot doel. De eerste beklagde werd van bij de oprichting benoemd tot gedelegeerd bestuurder. De gedelegeerd bestuurder kan volgens artikel 19 van de statuten in rechte optreden namens de vennootschap.

1.6.

Uit een attest d.d. 24 februari 2004 van _____ blijkt dat op 12 december 2003 alles wat betrekking had op de exploitatie van een garagewerkplaats werd verwijderd. Er werd op vraag van de tweede beklagde ook een oriënterend bodemonderzoek uitgevoerd.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1.

Op basis van de voormelde gegevens van het opsporingsonderzoek en de behandeling op de openbare terechtzitting van 13 juni 2005 staat vast dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan het hem ten laste gelegde. Er werden onder zijn leiding en beheer vergunningsplichtige inrichtingen geëxploiteerd terwijl er geen milieuvergunning was uitgereikt en zelfs niet aangevraagd. Ook de niet-vergunde bestemmingswijziging gebeurde door zijn toedoen. De omstandigheid dat de exploitatie naar Beveren werd overgebracht omdat op de vorige exploitatie ingeval een problematiek van bodemverontreiniging niet langer kon worden uitgebaat, kan onmogelijk een verantwoording bieden voor het gedrag van de eerste beklagde die in volstrekte illegaliteit een garage exploiteerde. Ook de omstandigheid dat vrij snel werd gezorgd voor een ontruiming en er thans blijkens de verklaring van de raadsman van de eerste beklagde geen enkele exploitatie meer is en er wordt gewerkt met garagisten in onderaanneming kan de strafbaarheid van het ten laste gelegde niet wegnemen.

2.2.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B kunnen ook aan de tweede beklagde worden toegerekend. Zij hebben immers onbetwistbaar een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de vennootschap of de waarneming van haar belangen. Het is de tweede beklagde zelf die voordeel had bij deze feiten. De feiten kunnen ook moreel aan de tweede beklagde worden toegerekend. De eerste beklagde was gedelegeerd bestuurder van de tweede beklagde en beslissend orgaan. De niet-vergunde exploitatie was blijkbaar bedrijfspolitiek. Er blijkt niet dat binnen de tweede beklagde (tot voor de politionele vaststellingen) enig initiatief werd genomen om tot een wetsconforme – dit wil zeggen in overeenstemming met het milieurecht en de stedenbouwregelgeving –exploitatie te komen. Het staat dan ook vast dat ook de tweede beklagde bewust – wetens en willens – vergunningsplichtige activiteiten heeft geëxploiteerd zonder dat enige vergunning voorhanden was en dat zonder enige vergunning een bestemmingswijziging van de hoofdfunctie werd doorgevoerd.

2.3.

Er kan in deze strafvervolgning geen sprake zijn van een decumulatie overeenkomstig artikel 5 al. 2 Sw. De eerste beklaagde – een geïdentificeerde natuurlijke persoon binnen de tweede beklaagde – heeft immers de in zijn hoofd bewezen geachte feiten wetens en willens gepleegd, zodat een essentiële voorwaarde voor decumulatie niet aan de orde is. De problematiek van de zwaarste fout is dan ook niet aan de orde.

3. De straftoemeting

3.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zodat in hoofdzaak van de beide beklaagden voor deze feiten samen overeenkomstig artikel 65 van het strafwetboek (Sw.) slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste en dit is de bestraffing voorzien voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B.

3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden (wat betreft de beide beklaagden), de gezinstoestand en de arbeidssituatie (wat betreft de eerste beklaagde) en het sociaal-economisch belang (wat betreft de tweede beklaagde).

3.3.

Het kan niet worden aanvaard dat de beklaagden bewust en gedurende een langere periode milieunormen en de stedenbouwkundige verplichtingen naast zich neer hebben gelegd. De beklaagden moeten de door de overheid ter bescherming van het leefmilieu en een behoorlijke ruimtelijke ordening – en dus in het belang van elkeen – uitgewerkte normen respecteren. Er kan niet worden aanvaard dat zij vanuit economisch gewin die normen naast zich neerleggen en aldus ook niet te rechtvaardigen concurrentieel voordeel bekomen.

3.4.1.

De eerste beklaagde is   jaar. Hij woont alleen en werkt als bedrijfsleider. Hij werd reeds meermaals veroordeeld voor verkeersinbreuken.

3.4.2.

De tweede beklaagde blijkt nog niet met de justitie in contact te zijn gekomen.

3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen bestraffing moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de regels inzake het leefmilieu in het algemeen te respecteren.

3.6.

Om deze doelstellingen te bereiken komt het noodzakelijk voor aan de beklaagden een geldboete op te leggen zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis. Een geldboete volledig met uitstel zoals gevraagd door de raadslieden van de beklaagden acht de rechtbank onvoldoende om hen het onaanvaardbaar karakter van de feiten te doen inzien en hen voor recidive te behoeden.

3.7.

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (voor wat betreft de eerste beklaagde) of tot een geldboete van meer dan 24.000,00 EUR (zonder decimes) (voor wat betreft de tweede beklaagde). De feiten waaraan zij schuldig werden bevonden zijn niet van aard dat ze moeten worden gestraft met een hoofdstraf van vijf jaar of meer (voor de eerste beklaagde) of een geldboete van 120.000,00 EUR (zonder decimes) of meer (voor de tweede beklaagde). Er mag worden aangenomen dat deze beklaagden zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van de opgelegde geldboetes zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

3.8

Artikel 40 van het milieuvergunningendecreet kan niet worden toegepast aangezien het decreet van 18 mei 1999 de toe te passen strafbepaling (zwaarste straf) en derhalve ook de regeling betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid bevat. Overigens zou er geen reden zijn om de tweede beklaagde burgerrechtelijk aansprakelijk te verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die worden ten laste gelegd van de eerste beklaagde, aangezien de beide beklaagden overeenkomstig artikel 50 Sw. hoofdelijk gehouden zijn tot de betaling van deze gerechtskosten.

4. Veiligheidsmaatregel

4.1.

Het Openbaar Ministerie heeft schriftelijk gevorderd dat bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod wordt opgelegd om de inrichting die aan de oorsprong ligt van de inbreuken verder te exploiteren.

4.2.

Aangezien door de beklaagden met een attest van de gemeentelijke overheid overtuigend werd aangetoond dat er te niet langer nog vergunningsplichtige inrichtingen worden geëxploiteerd is er geen grond om bij wijze van veiligheidsmaatregel de sluiting van de inrichting te bevelen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, 66 en 100 ;

Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, art. 2, 3, 4 § 1, 9, 39 § 1, 1° en § 2 en 6 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, art. 1 en 5 § 1 en de bijlage 1 rubrieken 15.1.2°, 15.3. en 17.3.9.1° b) ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147 en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 8 en 18bis ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betref-

fende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekenings-
 koersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrek-
 king heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en
 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van
 de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VEROORDEELT de eerste beklagde _____ voor de feiten omschreven
 onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een GELDBOETE van 500,00 EUR, met
 45 decimes verhoogd of 2.750,00 EUR bedragende.

VEROORDEELT de tweede beklagde _____ voor de feiten
 omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een GELDBOETE van
 500,00 EUR, met 45 decimes verhoogd of 2.750,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste
 beklagde _____ uitgesproken geldboete zal kunnen worden VERVAN-
 GEN door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar aan de eerste
 beklagde _____ en aan de tweede beklagde _____
 opgelegde geldboeten voor een gedeelte telkens groot 250,00 EUR, verhoogd met
 45 decimes of 1.375,00 EUR en bepaalt de vervangende gevangenisstraf wat de eerste
 beklagde _____ betreft voor het met uitstel verleend gedeelte op 45
 dagen.

Zegt dat er geen redenen zijn om overeenkomstig artikel 39 § 2 van het decreet van 28
 juni 1985 betreffende de milieuvergunning de sluiting van de inrichtingen te bevelen.

Spreekt de verplichting uit lastens de eerste beklagde _____ en de tweede
 beklagde _____ om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00
 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van
 bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van
 opzettelijke gewelddaden.

Legt de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____
 ELK een vergoeding op van 25,00 EURO zoals bedoeld door artikel
 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde
hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie ge-
allen kosten groot 278,70 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare buitengewone terechtzitting van
ZESTIEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.